

ספר הזוהר

מתתנא האלוקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בקה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו כוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת תזריע

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרות רוח פלל - לקירוב הגאולה ברחמי

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש איר שנת תשע"ב לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

מפעל
הזוהר
העולמי

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

מְחַפְּשִׁים מְפִיְצִים לְמִלְיוֹנֵי דְפֵי הַזְהָר בְּכָל הָעוֹלָם

מְחַפְּשִׁים תוֹרָמִים לְהַדְפִּים מִלְיוֹנֵי דְפֵי זְהָר הַיּוֹמִי
לְחֻלְקָם ל-15 מִלְיוֹן יְהוּדִים בְּחֶנֶם. הַתוֹרָמִים מְשֻׁלְּמִים
יָשָׁר לְדָפוּס! הָאֵם יֵשׁ מַחֲשָׁב שְׂיוּכָל לְחַשְׁבֵּן אֶת הַזְכוּת
הַגְּדוֹלָה שְׂיֻכּוֹלִים לְזָכוּת בְּכֶסֶף קָטָן.

לְפָרְטִים, טֵל: 052-7651911

תוכן הענינים

המניעה מדיבורים טובים - כדיבור דיבורים רעים..... י	ה' מנהיג ברצונו את הטבע..... ה
נגע צרעת - שערי השפע סגורים..... יא	הנשים הכשרות מצפות לבן זכר לזכות במצוות..... ה
אדם - מעולה מן הכל..... יא	על ידי הזיווג בקדושה מושכים נשמה קדושה..... ה
'אדם כי יקריב' - לנחת רוח..... יא	עם הנשמה מתלוית צלם שעושים אב אם כפי
זוקא אדם המעולה רוצה ה' לטהרו על ידי שיצטרע	קדושתם..... ה
וישוב..... יא	משביעים הנשמה - תהי צדיק ולא רשע..... ו
המצורע מובא אל הכהן להעלותו לה'..... יג	אם זוכה - מזדווג באשתו משורש נשמתו..... ו
הצרעת שהוא דין מתבטל על ידי הכהן איש החסד..... יג	בהכרתת הערלה למטה - מעביר ה' את הנחש
הבהרות כשני עדים המעידים על טהרה..... יג	המקטרג..... ז
האודם שבצרעת - מידת הדין..... יד	הבן הנימול - כקרבן..... ח
דוד - טוב שבדין; עשו רע שבדין..... טו	נגעים הנראים מבחוץ אינם יסורים של אהבה..... ט
'לבן אדמדם' - שאין בכח החסד לבטלו..... טו	תוכחה צריך להיות מאהבה..... ט
יש חטא הפוגם בנוקבא ויש הפוגם בדכר..... טו	הנשמה נמשכת מהחיים העליונים..... ט
למה יש לומר 'לשם יחוד'..... יז	כשהאדם זוכה - מדברת נשמתו עם ה'..... י
הנגע פוגם בחסד ובגבורה..... יז	הדיבורים הרעים עולים אל הנחש..... י
הגאולה העתידה תהיה יותר מגאולת מצרים..... יח	הדיבור הרע מעורר רוח המצרע..... י

**בְּשׁוֹרָה טוֹבָה וּמְשִׁיחַת לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל: כָּל מִי
 שְׁעוֹשֶׂה אֲרוּעַ, סְעוּדַת אֲרוּסִין, תְּנָאִים, חֲתָנָה, בַּר
 מְצָוָה, בְּרִית יִצְחָק, בְּרִית, פְּדִיוֹן הַבֵּן, חֲנוּכַת הַבַּיִת, בֵּית
 מְצָוָה, קְדוּשָׁה, סִיּוּם מְסַכֶּת, סְעוּדַת הוֹדָעָה, חֲתֻנַּת
 כֶּסֶף וְזָהָב, יוֹם הַשְּׁנָה, וּבְכָל מִיּוֹן שְׂמֵחוֹת, וּלְכָל לוֹ-
 מֵדֵי דֶךְ הַיּוֹמִי, יְכוּל לְקַבֵּל דְּפִי זוֹהַר הַיּוֹמִי בְּחֻנָּם,
טל: 052-765 19 11**

❁ פרשת תזריע ❁

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מב עמוד ב

ה' מנהיג ברצונו את הטבע

"אִשָּׁה פִּי תִזְרִיעַ", למדנו אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. אמר רבי אחא, הרי למדנו שהקדוש ברוך הוא גוזר על הטיפה ההיא אם תהיה זכר, או שתהיה נקבה, ואתה אמרת אשה מזרעת תחלה יולדת זכר^[א]. אמר רבי יוסי, ודאי שהקדוש ברוך הוא מבחין בין טיפת זכר ובין טיפת נקבה, ולפי שמבחין בה גוזר עליה אם תהיה זכר או נקבה^[ב].

הנשים הכשרות מצפות לבן זכר לזכות במצוות

ואמר רבי אחא, **"וְיִלְדָה זָכָר"**, כיון שמזרעת מיד יולדת, שכתוב **"וְיִלְדָה"**, מקרא זה כך היה צריך לומר, אשה כי תהר ותלד זכר, מהו **"פִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה"**. אמר רבי יוסי, אשה מן היום שמתעברת עד היום שיולדת^[ג] אין לה בפיה אלא הלידה שלה שמצפה שתלד זכר, ועל כן כתוב **"אִשָּׁה פִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר"**.

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מג עמוד א

על ידי הזיווג בקדושה מושכים נשמה קדושה

אמר רבי אבא... בוא וראה, בשעה שהאדם בא להתקדש להזדווג באשתו בכוונה קדושה שלו, נתעורר עליו רוח קדוש הכולל זכר ונקבה, והקדוש ברוך הוא מרמוז למלאך אחד הממונה על הריון של האנשים, ומוסר בידו את הרוח ההוא, ומודיע לו לאיזה מקום יפקיד אותו. זה שכתוב **"וְהִלִּילָה אָמֵר הָרָה גְבִיר"** (איוב ג, ג), הלילה אמר לאותו הממונה הורה גבר מפלוני^[ד] והקדוש ברוך הוא מצוה לרוח ההוא כל מה שנצרך לצוות אותו, וזה נתבאר.

עם הנשמה מתלוית צלם שעושים אב אם כפי קדושתם

אז יורד הרוח וצלם אחד עמו, אותו הצלם שעמד למעלה בדמות האיש הזה, בצלם הזה מתגדל, בצלם הזה הולך הוא בעולם הזה, זה שכתוב **"אָךְ בְּצֶלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ"** (תהלים

והוא הולך בצלם האיש הזה) **זיו הזוהר**

הריון שאינו של קיימא. ג. פירוש, כיון שתשוקתה כל כך גדולה ללדת זכר, מובן שתיכף בשעת ההזרעה היתה מהרהרת ומציירת במחשבתה שתלד זכר, כידוע שכח המחשבה בשעת מעשה פועל הרבה, ובזה יתורץ מה שכתוב אשה כי תזריע וילדה זכר. ד. פירוש, מידת המלכות שנקראת

א. קשיא ליה דאם גזרה-אין כח הטבע, ואם כח הטבע- גזרה אין. ב. מתרץ ששניהם נצרך, שהקדוש ברוך הוא רואה מה שחייבה הטבע ואם ישר בעיניו גוזר שתקלט הזרע בהריון ומוסר השמירה להמלאך. ואם לאו אין כאן גזרה, ואז הזרע נפלט, או מסריח ולא נעשה הריון כלל או שנעשה

ל ט, ז), כל זמן שהצלם הזה נמצא אם האדם, הוא מתקיים בצלמו בעולם הזה. ושנים הם שנתחברו ביחד, ושלמה המלך מזהיר לאנשים ואומר, "עַד שְׁיִפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים" (שיר השירים ב, ז), שנים.

משביעים הנשמה - תהי צדיק ולא רשע

... **בוא** וראה בשעה שהנשמה יורדת ליכנס בעולם הזה, יורדת לגן עדן שבארץ, ורואה כבודן של רוחות הצדיקים שעומדים שורות שורות. אחר כך הולכת לגיהנם ושם רואה הרשעים הצועקים ווי ווי, ואין מרחמים עליהם, ובכל ענין מתרים לה בהתראה. והצלם הקדוש ההוא עומד על הרוח עד שיוצא לעולם.

כאשר יוצא לעולם מזדמן אותו הצלם אליו ומשתתף עמו ומתגדל עמו, כמו שנאמר "אֶךָּ בְּצֶלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ", ובאותו הצלם משתתפים ימי האדם ותלויים בו, זה שכתוב "כִּי תָמוּל אֲנַחְנוּ וְלֹא נִדְעַ כִּי צֶל יָמִינוּ עָלֵי אָרֶץ" (איוב ח, ט), "כִּי צֶל יָמִינוּ" בודאי^[ה].

ומן היום שהאשה מתעברת עד היום שיולדת אין מבינים האנשים מעשי הקדוש ברוך הוא, כמה הם גדולים וכמה הם נפלאים, זה שכתוב "מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' וְגו'" (תהלים קד, כד).

אם זוכה - מזדווג באשתו משורש נשמתו

בוא וראה, כל רוחות העולם כלולים מזכר ונקבה, וכאשר יוצאים זכר ונקבה יוצאים, ואחר כך נפרדים בדרכיהם, אם זוכה האדם מזדווגים אחר כך יחד, וזו היא בת זוגו, ומתחברים בזיווג אחד בכל, הרוח והגוף... ואם אינו זוכה מפרישים אותה ממנו ונתנת לאחר.

זיו הזוהר
לילה מוסרת דבר ההריון להמלאך הממונה על זה. ה. היינו שהצל משותף עם ימינו.

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מג עמוד ב

רעיא מהימנא

בהכרתת הערלה למטה - מעביר ה' את הנחש המקטרג

"וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יְמוֹל בְּשֵׁר עֶרְלָתוֹ". מצוה זו למול לשמנה ימים. מילת הברית הקדוש סוד עליון הוא, שכתוב: **"סוד ה' לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם"** (תהלים כה, יד), למי, לאותן יראיו, אותן יראי חטא, שהרי סוד ברית הקדוש אין ראוי לגלותו מלבד להם, וסוד ברית הקדוש כבר נאמר ונתבאר בכמה מקומות.

וזה הסוד למול לשמונה ימים הוא חיוב על העולם לכל העם הקדוש^[1] שכתוב: **"וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יְמוֹל בְּשֵׁר עֶרְלָתוֹ"**, יום השמיני, זה רמז על אות הברית הקדוש שהוא שמיני לכל המדרגות^[2].

ומילת זה הברית היא להעביר הערלה ההיא מלפני הברית^[3], שהרי באותו הזמן שנאסף עם הקדוש להעביר ערלה זו מלפני הברית, מאסף הקדוש ברוך הוא כל פמליא שלו ונתגלה בודאי להעביר הערלה ההיא למעלה מלפני ברית היסוד הקדוש, שהרי כל המעשים שעושים ישראל למטה מעוררים פעולה למעלה, ובאותו הזמן נדחית ערלה ההיא מכל העם הקדוש למעלה^[4].

ולערלה זו מכינים כלי אחד עם עפר להניח ערלה זו בתוכו, בסוד הכתוב: **"וְנָחַשׁ עֶפֶר לְחֻמוֹ"** (ישעיהו סה, כה), **"וְעֶפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ"** (בראשית ג, יד), מכאן נראה שלא נצרך לנהוג בזיון במקום ההוא, אף על פי שמעבירים אותו מלפני הברית הזה. ומקומו כאשר נפרד מזה הברית עפר הוא, שהרי לאחר שנחש ההוא נפרד מלפני אדם, עשה לו הקדוש ברוך הוא מדורו בעפר, שכתוב: **"וְעֶפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ"**, וכיון שהקדוש ברוך הוא כאשר העבירו מלפני אדם עשה מדור הנחש בעפר שהכין לו, כן באותו הדמיון ממש, אנו צריכים בכריתת הערלה להכין לה עפר להיות בו מדורה.

זיו הזוהר

נצח הוד יסוד, ד היינו מלכות. ח. פירוש, להעביר קליפת הנחש שהוא טומאת הערלה מן ספירת היסוד שלא יגזל משם השפע הנשפע לעם ישראל. ט. פירוש, שהנחש שהוא גם השטן נדחה שלא יקטרג על ישראל.

ו. היינו בית דין או סתם אנשים אחרים מחויבים למול התינוק הנולד אם אין אביו מכניסו לברית. ז. פירוש, שמחכמה עד יסוד ועד בכלל הן שמונה מדרגות. ומכאן מובן הסוד של אחד, א כתר, ח היינו שמונה ספירות חכמה בינה חסד גבורה תפארת

הבן הנימול - כקרבן

כל אדם צריך ביום המילה להקריב בנו קרבן להקדוש ברוך הוא בשמחה ברצון הלב, להכניסו תחת כנפי השכינה, ונחשב לפני הקדוש ברוך הוא שהוא קרבן שלם להתקבל ברצון.

וקרבן זה הוא כדמיון קרבן הבהמות, זה לשמונה ימים, וזה לשמונה ימים, שכתוב: **"ומיום השמיני והלאה ירצה"** (ויקרא כב, כז), בזה שעובר עליו שבת אחד^[1], כיון שעבר עליו שבת אחד אז ירצה זה לקרבן וזה לקרבן, ולמה, לפי שנדבק ונזדמן אצל השבת ההוא שהוא סוד ברית הקדוש^[יא], ועל כן הכל הוא בסוד העליון. עד כאן רעיא מהימנא.

זיו הזוהר
 י. שבת אחד היינו כל זמן השבת מן היום ומן הלילה, לכך אין די בשבעה ימים. יא. שבת הוא סוד התקשרות והזדוגות יסוד ומלכות והתקשרות כל העולמות לקבל שפע מן המקור הנובע לתוך המעין.

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מו עמוד א

נגעים הנראים מבחוץ אינם יסורים של אהבה

"אָדָם כּי יְהִיָּה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת אוֹ בְּהֶרֶת וגו'". אמר רבי חייא... בוא וראה "שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת אוֹ בְּהֶרֶת" הרי כאן שלשה מינים, וכולם נקראים נגע צרעת, זהו שכתוב: **"וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לְנֹגַע צָרְעַת"**, מהו נגע צרעת, כתרגומו סגירו, הסגר בכלי^{יב}, וכתוב: **"וְהוּבָא אֶל אֶהָרֵן הַכֹּהֵן וגו'"**, אבל הנגעים הנראים מבחוץ כתוב: **"וְרָאָהּ הַכֹּהֵן וְטָמֵא אֹתוֹ"**, שהרי בודאי הנגעים הנראים מבחוץ לאנשים מצד הטומאה באים, ואין הם יסורין של אהבה. אמר רבי יוסי מנין שכן, אמר רבי חייא שכתוב: **"טוֹכָה תוֹכַחַת מְגֵלָה מֵאֵהָבָה מְסֻתֶרֶת"** (משלי כז, ה), אם זו התוכחת היא מאהבה נסתרת היא מאנשים.

תוכחה צריך להיות מאהבה

כדמיון הזה, מי שמוכיח לחברו באהבה, צריך להסתיר דברי תוכחתו מאנשים שלא יתבייש מהם חברו, ואם דברי תוכחתו בפרסום לפני אנשים אין הם באהבה.

כך הקדוש ברוך הוא כשמוכיח לאדם בכל ענין מוכיחו באהבה, בתחלה מכה לו בגופו בפנים, אם חזר בו מוטב, ואם לאו, מכה לו תחת בגדיו בעורו, ואלו נקראים יסורים של אהבה, אם חזר בו מוטב, ואם לאו, מכה לו בהתגלות בפניו לפני הכל, בשביל שיסתכלו בו וידעו שהרי חוטא הוא, ואין הוא אוהבו של רבנו.

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מו עמוד ב

הנשמה נמשכת מהחיים העליונים

פתח איש אחד ואמר, כתוב: **"וַיִּצַר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרָ מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נְשַׁמַּת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה"** (בראשית ב, ז) [תרגומו לרוח ממללא]. **"עֶפְרָ מִן הָאֲדָמָה"**, זו עפר ארץ הקדושה שמשם נברא, והוא מקום בית המקדש. **"וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נְשַׁמַּת חַיִּים"**, זו הנשמה הקדושה שנמשכה מאותן החיים שלמעלה. **"וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה"**, אדם נכלל בנפש קדושה מן חיה העליונה שהוציאה הארץ^{יג} שכתוב: **"תוּצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה"**

זוהר **זיו הזוהר**

יב. פירוש, שנסגר בעדו ההשפעה דלעילא. **יג.** חיים שלמעלה היינו ספירת הבינה הנקראת אמא תתאה, ונפש האדם נמשכת תחילה מן בינה

(שם א, כד), נפש של חיה עליונה היא... ולפי שנפש חיה זו היא קדושה עליונה, כאשר ארץ הקדושה מושכת אותה בקרבה ונכללת בה, אז היא נקראת נשמה^[1].

כשהאדם זוכה - מדברת נשמתו עם ה'

... **ובוא** וראה בכל זמן שהאדם הולך בדרך אמת, ופיו ולשונו מדברים דיבורים קדושים תפלה ותורה, אז אותה הנשמה מתדבקת בו, אהוב רבונו הוא, והרבה שומרים ישמרוהו מכל הצדדים, נרשם הוא לטוב למעלה ולמטה, והשכינה הקדושה שורה עליו... וזה הוא העולה למעלה ומדבר לפני המלך הקדוש, נכנס בכל השערים ואין מוחה בידו, ועל כן נקרא רוח ממלא, שהרי כל שאר הנפשות אין להם רשות לדבר לפני המלך מלבד זה.

הדיבורים הרעים עולים אל הנחש

... **ובזמן** שהוא גלוי בדרכיו ופיו ולשונו מדברים דיבורים רעים, השכינה מסתלקת ממנו והנשמה הקדושה בורחת ממנו ואינה מתדבקת בו, ומצד נחש הרע והתקיף נתעורר רוח אחד שמשוטט והולך בעולם, ואינו שורה אלא במקום שהקדושה העליונה נסתלקה משם... ואותן דיבורים הרעים עולים למקום נחש הרע, כי הכל לשרשו נמשך, וכשהם עולים כלם מכריזים ואומרים, העלו מסביב דיבור הרע של פלוני, פנו מקום לדרכו של נחש התקיף.

הדיבור הרע מעורר רוח המצרע

... **ונשמה** זו עולה בכושה ובצער גדול, ואין נותנים לה מקום לדבר כמקדם... וכאשר דיבור הרע הזה עולה בדרכים ידועים ושורה לפני נחש התקיף, אז נתעוררים הרבה רוחות בעולם, ורוח אחד יוצא מן הצד ההוא ומוצא שזה האיש עוררו בדיבור רע, והרי רוח ממלא הקדוש ברח ממנו, אז שורה עליו רוח ההוא ומטמא אותו, ואז הוא נעשה מצרע, ונפגם בבשרו במראה פניו.

המניעה מדיבורים טובים - כדיבור דיבורים רעים

... **ועל כן כתוב:** "שִׁמְרֵ פִּי וּלְשׁוֹנִי שִׁמְרֵ מִצְרוֹת נַפְשִׁי" (משלי כא, כג), ודאי נפש הזאת שהיתה ממלא נעשית אלמת בשביל דיבור הרע... וכמו שהאדם נענש כך בשביל דיבור רע, כך ענשו דיבור טוב הבא לידו ויכול לדבר ואינו מדבר, לפי שפוגם רוח ממלא ההוא, שהיא נתתקנה לדבר למעלה ולדבר למטה, והכל בקדושה. כל שכן אם העם הולך בדרך גלוז, והוא יכול לדבר עמם ולהוכיחם, ושותק ואינו מדבר, נעכר בנגעים טמאים, כמו שכתוב: "נְאֻלַּמְתִּי דוּמְיָהּ הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב וְכֹאֲבִי נֶעְכָּר" (תהלים לט, ג).

זיו הזוהר - זיו הזוהר מלכות, וממנה לעולם הזה. יד. פירוש, לאחר נקראת נשמה, ושם ניתן לה כח הדבור, כי הדבור בואה מן בינה למלכות שנקראת ארץ הקדושה, הוא במלכות.

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מז עמוד א

נגע צרעת - שערי השפע סגורים

"וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לְנֹגַע צָרַעַת וְהוּבָא אֶל אֹהֶרֶן הַכֹּהֵן". אמר רבי יוסי נגע זה כל מראות שלו נתעוררו בהם החברים^[ט] והכהן היה מכיר בהם לטהר ולטמא, היה מכיר אם הם יסורים של אהבה, או שהם נמצאים באיש הזה שמאס בו רבונו ונתרחק ממנו... אמר רבי יצחק... לפי דרכיו הרעים של האדם גורם נגע בעולם, והדין שורה בעולם, וזהו נגע צרעת^[י].

נגע צרעת הרי נתעוררו בו החברים, אבל צרעת כתרגומו, אמר רבי יהודה מה תרגומו, סגירו, שסוגר ואין פותח^[י], וכאשר נסגר ולא נפתח נקרא נגע.

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מח עמוד א

אדם - מעולה מן הכל

"נֹגַע צָרַעַת פִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן". אמר רבי יצחק... למדנו, בכמה מדרגות נקרא בן אדם, אדם, גבר, איש, אנוש. גדול שבכולם אדם, שכתוב: **"וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ"** (בראשית א, כז), וכתוב: **"כִּי בְצַלְמֵ אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם"** (שם ט, ו), ולא כתוב גבר איש אנוש.

'אדם כי יקריב' - לנחת רוח

אמר רבי יהודה אם כן הרי כתוב: **"אָדָם כִּי יִקְרִיב מִמֶּם קֶרְבָּן לַיהוָה"** (ויקרא א, ב), מי צריך להקריב קרבן, זה שהוא חוטא, וכתוב אדם. אמר רבי יצחק בוא וראה קיום העולם וקיום העליונים והתחתונים הוא הקרבן, נחת רוח של הקדוש ברוך הוא, ומי ראוי להקריב לפניו נחת רוח הזה, אין זה כי אם אותו האדם הנכבד מהכל.

דוקא אדם המעולה רוצה ה' לטהרו על ידי שיצטרע וישוב

אמר לו, אם כן הרי כתוב: **"אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שֹׂאת וּגוֹי וְהוּבָא אֶל אֹהֶרֶן"**, וכתוב: **"נֹגַע צָרַעַת פִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן"**, אמר לו, כי לזה רוצה הקדוש ברוך הוא לטהרו יותר מהכל, שזה שהוא במדרגה העליונה יותר אל ישב כך, ולפיכך כתוב: **"בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן"**, ובא לא כתוב אלא והובא, שכל מי שרואה אותו נתחייב בו להקריבו לפני

זיו הזוהר
 טו. פירוש, שנתעוררו לפלפל בהלכות מראות בעולם כראוי אומרים זה לזה עת צר. יז. פירוש, נגעים. טז. פירוש, צרעת היא צירוף שתי תיבות

הכהן, לבעבור שצורה קדושה אל תשב כך, וכתוב: "וְאִישׁ אֹדֵן כִּי יִהְיֶה בּוֹ נִגְעַת בְּרָאשׁ וְגו'", "וְאִישׁ אֹדֵן כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרָם בְּהָרֵת וְגו'", ולא כתוב בהם והובא.

אמר לו, הרי כתוב: "כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ וְגו'" (שמות לב, א), "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנּוּ מְאֹד וְגו'" (במדבר יב, ג), מפני מה לא נקרא אדם, אמר לו, לפי שנקרא עבד למלך, שכתוב: "לֹא כֵן עֲבָדֵי מֹשֶׁה" (שם פסוק ז), משה עבדי, ואף גם זה שנקרא איש לעומת האדם שלמעלה[יח].

זיו הזוהר

ששערי השפע נסגרים. יח. פירוש, לעומת כמראה אדם עליו מלמעלה (כלומר הקדוש ברוך זה שאמר עליו יחזקאל ועל דמות הכסא דמות הוא).

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מט עמוד ב

המצורע מובא אל הכהן להעלותו לה'

רבי חזקיה אמר... בוא וראה במקום אחד כתוב אהרן הכהן, ובמקום אחר הכהן סתם, וזהו הקדוש ברוך הוא^[ט]. אמר רבי יצחק, והרי כתוב "נָגַע צָרַעַת פִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוֹבָא אֶל הַכֹּהֵן", אם כן גם כאן זה הקדוש ברוך הוא, אמר לו, כן, לפי שבו תולה כל טהרה וכל קדושה, אמר לו, אם כן למה כתוב והובא, והועלה היה צריך לומר, אמר לו, ככתוב: "וְהוֹבָא אֶת בְּדִיו בְּטַבְעוֹת" (שמות כז, ז), שנכנס זה בתוך זה, אף כאן והובא, שיכניסו אותו אל הכהן שיטהר אותו להחזירו בתשובה, ואז יעלו דיבוריו לפני הקדוש ברוך הוא^[כ].

הצרעת שהוא דין מתבטל על ידי הכהן איש חסד

אמר רבי יצחק כך למדנו, נגע צרעת, נגע הוא דין תקיף השורה בעולם, צרעת, סגירו, כמו שנתבאר, הסגר אור העליון, הסגר שפע טוב העליון שאינו יורד לעולם, "פִּי תִהְיֶה בְּאָדָם", באדם סתם^[כא], "וְהוֹבָא אֶל הַכֹּהֵן", זה הכהן שלמטה, שהוא נתתקן לפתוח הסגר ההוא, ולהדליק את הנרות שיהא נמצא על ידו שפע ברכות למעלה ולמטה ויברח ויסתלק נגע ההוא, ויהיה שורה אור של רחמים על הכל, ולפיכך "וְהוֹבָא אֶל הַכֹּהֵן".

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף נ עמוד ב

הבהרות כשני עדים המעידים על טהרה

"וְאִישׁ אִו אִשָּׁה פִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרָם בְּהֵרֵת בְּהֵרֵת לְבַנֹּת". אמר רבי יוסי למדנו מראות בבהרת עזה המסובבים ומסובכים כמו סל בשרבוטיו, ובמראות דנו והתפלפלו באותן הגוונים^[כב].

אמר רבי יצחק יש מי שלמד שלש מאות טעמי הלכות בבהרת עזה, וכולם למדתי מאבי, מלבד בהרת לבנה, שבהרת אחת יכולה להיות טמא, רק עד אחד היא לטהרה, שתי בהרות, שני עדים ובודאי טהור, מכאן ולהלאה אפילו מאה כשנים ושנים כמאה, וזה למדתי מעצמי אחר כך, שכתוב: "לֹא יָקוּם עַד אֶחָד בְּאִישׁ וּגו' עַל פִּי שְׁנַי עֲדִים וּגו' יָקוּם דָּבָר".

זיו הזוהר

להחזירו בתשובה. **כא.** כאן יפורש כך כונתו, סתם אדם בפשוט היינו שלמטה ובדרך רמז וסוד היינו העולם שלמעלה שנאמר עליו ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, כי האדם שלמטה גורם בחטאיו פגם למעלה. **כב.** דברי

יט. פירוש ענין סתם היינו שיש לפרש בפשוט על הכהן שלמטה ובדרך רמז וסוד על הכהן שלמעלה, זה הקדוש ברוך הוא, והיינו מידה המשפעת חסד לעולם. **כ.** כאן גם כן יפורש כך שסתם כהן היינו שלמטה ושלמעלה, תחלה יובא להכהן שלמטה

האודם שבצרעת - מידת הדין

וכי יהיה בקרחת או בגבחת נגע לבן אדמדם. רבי חזקיה היה יושב לפני רבי שמעון ואמר, כתוב: "נִגַע לָבָן אֲדַמְדָּם", אז הוא נגע, שהרי הלבנונית אין עומדת במראיתה[כג].

פתח רבי שמעון ואמר כתיב: "אִם יִהְיֶה חֲטָאֵיְכֶם כְּשָׁנִים וּגו'" (ישעיהו א, יח), זכאים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא רוצה לטהר אותם בכל, בשביל שלא יהיו נמצאים בדין לפניו, ושרי הדין אל ישלטו בהם, שהרי הכל הולך אחר מינו, אדום לאדום, ולבן ללבן, ימין לימין, ושמאל לשמאל.

זיו הזוהר

הזהר כאן הם כחידה סתומה והמפורשים נדחקו מאד בפירושם, ולפי עניות דעתי, שם התיבות מהופכות על פי טעות וכן צריך לומר כמו שכתבתי, והענין מובן לכל מבין. כג. כי מראה לובן מרמז על חסד, ואודם על דין, וכיון שפתוך באדמומית נגע הוא.

דוד - טוב שבדין; עשו רע שבדין

בעשו כתוב: "וַיֵּצֵא הָרִאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי" (בראשית כה, כה), ועל כן היה שורה בו מינו, ואם תשאל אדמוני כתוב בעשו, והלא כתוב גם בדוד "וַיְבִיֵאֵהוּ וְהוּא אֲדָמוֹנִי" (שמואל א' טז, יב), אלא עשו מן זוהם הזהב נעשה^[כז], ודוד בזוהר הזהב נדבק, בעשו כתוב בו "אֲדָמוֹנִי כָּלֹּ פְּאֻדְרַת שְׁעָרִי", שהוא בזוהם ופסולת התוך הזהב יצא, ובדוד כתוב בו "עַם יִפֶּה עֵינָיִם וְטוֹב רֵאִי".

בוא וראה מה הטעם, כי גון לבן ידוע ענינו, וגון אדום ידוע ענינו, אם האדמימות בתחלה ואחר כך נראה בו לבנינות, הרי כח טהור נולד בו ומתחיל להטהר, ואם לבנונית בתחלה ואחר כך נראה בו אדמימות הרי התחיל להטמא, בזה כתוב: "וְטָמְאוּ הַפְּהִין", שהרי נולד בו הכח של אודם להטמא. והכהן היה מכיר בכל אותן הגונים, ולפעמים כשנראה בו גון של טהרה היה צריך להסגירו, לראות אם נולד בו גון אחר טמא, ואם לא היה מטהרו, זה שכתוב: "וְטָהְרוּ הַפְּהִין" וגו'.

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף מט עמוד א

'לבן אדמדם' - שאין בכח החסד לבטלו

רבי יצחק אמר, מהו "נִגַּע לָבָן אֲדָמָדָם", נגע ממש הוא אם הלבנינות נראתה והאדמימות לא עברה, כך נשמע ממה שכתוב: "לָבָן אֲדָמָדָם".

רבי יוסי אמר, הטעם, לפי שהלבנינות אינה נראית בלבדה אלא ביחד עם האדמימות, כעין ערבוב של לבן ואדום.

רבי יצחק אמר אף על פי שהלבנינות נראית בלבדה אם האדמימות לא עברה נגע הוא^[כח] שכתוב: "אִם יִהְיֶה חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִים כְּשִׁלְגַ יִלְבִּינוּ" (ישעיהו א, יח). וכאשר נתלבן הכל רחמים נמצאים והדינים נעקרו.

יש חטא הפוגם בנוקבא ויש הפוגם בדכר

למד רבי אבא, כתוב נגע הוא וכתוב נגע היא, אחד לשון זכר ואחד לשון נקבה, אלא כאשר עולם בחינת נקבה נטמא בעבור חטאי התחתונים כתוב נגע היא, וכאשר עולם בחינת

זיו הזוהר

כד. פירוש, מן הפסולת והרע שבמידת הדין, ודוד מן הטוב שבמידת הדין. כה. רבי יוסי מקיל שאף על פי שיש אדמימות אם הלובן עומד בלבדו אין מקלקל האודם שאצלו וטהור. אבל רבי יצחק

זכר אינו מטוהר בעבור חטאי התחתונים כתוב נגע הוא [כיון], והיו ניכרים אלה הענינים אצל הכהן דינים שבאו מזה העולם ודינים שבאו מזה העולם, והבין מזה איזה קרבן שצריך להקריב, שכתוב זכר תמים, וכתוב נקבה תמימה יביאנה, שהרי היה ניכר הענין מאין באו הדינים ומהיכן אותן החטאים, אם נאחזים בזה או בזה [כיון].

ועל זה כתוב: "זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשָׁבְרָה" (תהלים נא, יט). להוציא שאר קרבנות שאין כתוב בהם רוח נשברה, שהם שלום לעולם ושמחת העליונים והתחתונים.

זיו הזוהר הזוהר
 מחמיר שאין טהור אלא כשעבר האודם לגמרי. בחינת זכר. ולכך אומר תחלה אסתאבת, ואחר כך כן. בעולם המלכות שהיא בחינת נקבה הפגם יותר גדול על ידי חטאי האנשים מבעולם התפארת שהוא פירוש, שניכר אם פגם בעולם בחינת הנקבה או שפגם בעולם שהוא בחינת זכר.

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף נא עמוד א

למה יש לומר 'לשם יחוד'?

"וְהִבָּגַד כִּי יְהִיָּה בּוֹ נֶגַע צָרְעַת וְגו' אוֹ בְשָׂתֵי אוֹ בְעֵרֵב". אמר רבי אלעזר, בכל מעשיו של האדם נצרך לו שיהיו כולם לשם הקדוש. מהו לשם הקדוש, להזכיר בפיו שם הקדוש על כל מה שהוא עושה, ויאמר שהכל הוא עושה לצורך עבודת הבורא, ואז לא ישרה על מעשיו צד הטומאה, לפי שזה הצד נמצא תמיד אצל האנשים ויכול לשרות על מעשה ההוא.

ועל כן השתי או הערב היה נטמא ושרה עליו רוח טומאה, ומה אם בזה כך, מי שמפקיד חפציו לצד הטומאה, שאין ראוי, על אחת כמה וכמה, ולפיכך כתוב: **"וְנִשְׁמַרְתָּ מְכַל דְּבַר רָע"** (דברים כג, י).

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף נא עמוד א

הנגע פוגם בחסד ובגבורה

"זאת תורת נגע צרעת בגד הצמר או הפשתים וגו'". אמר רבי יוסי **"בגד הצמר או הפשתים"** מפני מה. אמר רבי יצחק, בכל שורה ובכל שולט הנגע, ויש כדמיון זה שכתוב: **"דְרָשָׁה צָמֵר וּפְשֵׁתִים"** (משלי לא, ג), ולפיכך שליטת נגע ההוא שיוצא ממקום עליון הזה שולט בכל בשני אופנים בצמר ובפשתים^[כח], ולפיכך **"זאת תורת נגע צרעת בגד הצמר או הפשתים"**.

זיו הזוהר

כח. רבי יוסי שאל מפני מה אין טומאת נגעים אלא בבגד צמר או הפשתים, והשיבו רבי יצחק לפי שכתוב במידת המלכות דרשה צמר ופשתים, וידוע שצמר מרמז על חסד ופשתים על גבורה, ודרשה שהכל יהיה לטובת ישראל. אבל על ידי חטאי ישראל נראה הפגם במידת המלכות, ועל ידי זה הקליפה שהיא לעומת הקדושה מהפכת ענג לנגע, ובכלא שריא, היינו להיותה יונקת החסדים ממידת החסד הנרמז בצמר, ובכלא שלטא, היינו לענוש חס ושלום לישראל בכח מידת הגבורה הנרמז בפשתים. ועל ידי התשובה נתקן הכל, הדינים נמתקים, ושפע החסד שנגזל מן ישראל על זה נאמר חיל בלע ויקיאנו וגומר.

זוהר חלק ג פרשת תזריע דף נב עמוד א

הגאולה העתידה תהיה יותר מגאולת מצרים

רבי אבא פתח, "כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֲנוּ נִפְלְאוֹת" (מִיכָה ז, טו). עתיד הקדוש ברוך הוא להראות גאולה לבניו כאותן ימים ששלח הקדוש ברוך הוא להוציא את ישראל, והראה אותן המכות במצרים והכה אותם בשביל ישראל.

בוא וראה מה בין גאולה זו לגאולת מצרים, גאולת מצרים היתה במלך אחד ובמלכות אחת, כאן בכל מלכי העולם, ואז יכובד הקדוש ברוך הוא בכל העולם, וידעו כולם ממשלת הקדוש ברוך הוא. וכולם יוכו במכות נפלאות על אחת שתיים, לפי שכולם ימאנו לשלח את ישראל, ואז יתגלה ממשלת הקדוש ברוך הוא, שכתוב: **"וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ"** (זכריה יד, ט), ואז כולם יתנדבו בישראל להביאם להקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב: **"וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיהֶם" וגו' "מִנְחָה לַה'"** (ישעיהו סו, כ).

ואז יקומו האבות בשמחה לראות גאולת בניהם כמקדם, זה שכתוב: **"כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֲנוּ נִפְלְאוֹת"**, אמן כן יהי רצון. **"בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן"**.

